

حکایت پلاس

دومینوی خیر!

سیدسروش طباطبایی پور | امروز ۲۱ مرداد، مصادف است با روز توجه به صنایع کوچک! و من هر سال در چنین روزی، یاد یکی از دوستان عزیزم می افتم؛ دوستی که شاعر پیشه‌است و خبرنگار و با دوچرخه‌ها این سو و آن سو می‌رود و به قول خودش همواره به دنبال صداهای جدید است؛ اما کاری که سال‌هاست نام او را در ذهنم بزرگ و جاودانه کرده، البته شعرهای جان بخش و خبرهای ریز و درشت او نیست که هر از گاهی در مطبوعات و رسانه‌ها منتشر می‌شود. او دست‌به‌خیر است، اما به گونه‌ای متفاوت!

سال‌هاست در مشهد، خیره‌ای دارد که به بهانه‌اش کارهای خوب انجام می‌دهد؛ او گاهی در صفحه‌های مجازی شخصی‌اش، تصویر خانه محقر نیازمندی را به اشتراک می‌گذارد که حتی اجاق گاز هم برای پخت‌وپز ندارد و دنبال کنندگانش پول اجاق گاز را به حساسش واریز می‌کنند و گاهی هم روستایی محروم در دل کویر را نشان می‌کند و برای کودکان عاشق کتابش، کتابخانه‌ای روستایی می‌سازد.

تا اینجا هم البته کار او از شمند است و خداوند خیرش دهد! اما از اینجا به بعد شیوه او برای خبرسانی به نیازمندان کمی متفاوت است. گروهی را در اطراف شهر مشهد دور هم جمع کرده که همگی نیازمند و آبرودارند؛ در کارگاهی کوچک، استادکاران را گماشته تا به آنها هنری کوچک، صنعتی خرد و پسا مهارتی درآمزا یاد دهند و امکانات تولید همان صنایع خرد و هنر و مهارت درآمزا را هم به کمک خیرین فراهم کرده تا در همان کارگاه، محصولاتی کوچک، اما ارزشمند تولید کنند و از سود هنر خود، چرخ زندگی‌شان را بچرخانند.

در واقع او چیزی است که تنها برای فراهم کردن رزق روزانه نیازمندان تلاش نمی‌کند؛ کارگاه او، معدن خیر است و در آن نیازمندان پرورش می‌یابند که بعد از مدتی، هر کدام خودشان کارآفرینی کوچک می‌شوند و کارگاهی راه می‌اندازند و به همین شیوه، هر آنچه آموخته‌اند به دیگران می‌آموزند و دومینوار، نیازمندان با همت را تنها نیازمند لطف خدا می‌کنند و بی‌نیاز از کمک این و آن.

دور دنیا

گل آفتابگردان رکورد زد

گروهی مستندساز این روزها لحظه‌ای را ثبت کردند که یک کشاورز اهل فورت‌وین آینه‌بانان، ایالتی در منطقه غرب میانه آمریکا، توانسته بلندترین گل آفتابگردان جهان را پرورش دهد و آن را به ارتفاع بیش از ۹ متر برساند.

حالا الکس بایلیج با موفقیت بلندترین گل آفتابگردان جهان را پرورش داده و منتظر تصمیم مؤسسه ثبت رکوردهای جهانی با همان گینس است که آن را به‌طور رسمی ثبت کنند.

تا سال گذشته این رکورد با چند سانتی‌متر کمتر، در اختیار کشاورزی آلمانی بود که حالا شکسته شد. آقای بایلیج اعتراف کرده که در پرورش این گل بلندبالا و تنها نبوده و خانواده، اهل محل، همشهری‌ها و حتی مراکزی مثل شهرداری هم به او کمک شایانی کرده‌اند.

او می‌گوید من ۳۰ سال است در این شهر زندگی می‌کنم و اینجا را دوست دارم. من اینجا خانواده دارم و دوستان فراوانی که مرا در کارها کمک می‌کنند. اگر بخواهم صادقانه بگویم همین حمایت‌ها مرا تشویق کرد تا بلندترین گل آفتابگردان جهان را پرورش دهم.

روایت هنرمندان اربعین

نگاهی به آثار شاخصی که به امضای بصری حماسه اربعین تبدیل شده‌اند

شاید بتوان گفت هنر اربعین، ترجمان بصری همان «شور»ی است که قرن‌هاست در جان و دل مردمان ریشه دوانده؛ شجوری که امروز در آثار هنرمندان معاصر تجلی یافته است. وقتی قلم حسن روح‌الامین بر بوم می‌لغزد و دیوارنگاری عظیم «جاده بهشت» را بر پیکر شهر می‌نشانند، او تنها یک نقاش نیست، بلکه میلیون‌ها زائر را در قابی حماسی نمایندگی می‌کند. یا زمانی که مسعود نجابتی، استاد برجسته گرافیک با هنرمندی تمام، حروف را در هم می‌تند تا لوگوی جهانی «الحسین یجمعنا» را خلق کند، او درواقع یک هویت بصری مشترک برای این اقبانوس انسانی تعریف می‌کند؛ امضایی که فارغ از هر نژاد و ملیتی به نماد وحدت تبدیل شده است.

در میان انبوه تصاویر ثبت‌شده از حماسه اربعین، این نگاه هنرمندانه و دقیق عکاسان ایرانی است که قاب‌هایی ماندگار و جهانی خلق کرده است. هنرمندان برجسته‌ای از کشورمان با فاصله گرفتن از کلیشه‌های رایج و مستندنگاری صرف به شکار لحظاتی پرداخته‌اند که عصاره این رویداد عظیم معنوی را در خود جای داده است. درخشش بیابانی این هنرمندان در رویدادهای معتبری همچون «جایزه جهانی اربعین» و کسب رتبه‌های برتر در بخش‌های تک‌عکس و مجموعه عکس، گواهی بر این مدهاست که عکاسی آیینی ایران، نه‌تنها در ثبت واقعه، بلکه در خلق اثر هنری تأثیرگذار و روایتگر به‌بلوغی مثال‌زدنی دست یافته است؛ مانند امیر قیومی که این تصویر زیبا را ثبت کرده است.

عبدالحمید کدیریان از نقاشان پیشگسوت و صاحب سبک در حوزه هنر دینی و قرآنی است که نگاهی معنوی و عرفانی به وقایع دارد. او مجموعه‌ای از نقاشی‌ها را با عنوان «آسمان حسین (ع)» خلق کرده است که به ابعاد معنوی و آسمانی واقعه عاشورا و پیاده‌روی اربعین می‌پردازد.

مسعود نجابتی یکی از برجسته‌ترین و تأثیرگذارترین طراحان گرافیک، تایپوگراف‌ها و مدیران هنری ایران به‌ویژه در حوزه فرهنگ و هنر دینی است. او مدیر هنری بسیاری از پروژه‌های بزرگ فرهنگی و مذهبی بوده است. نجابتی طراح لوگوی رسمی و جهانی راهپیمایی اربعین یا شعار «الحسین یجمعنا» (حسین ما را گرد هم می‌آورد) است.

حسن روح‌الامین بدون شک یکی از سرشناس‌ترین و تأثیرگذارترین هنرمندان حال حاضر در زمینه نقاشی دینی و عاشورایی است. سبک منحصر به فرد او در به تصویر کشیدن وقایع تاریخی مذهبی با رویکردی حماسی و دراماتیک، او را به چهره‌ای بین‌المللی تبدیل کرده است. اربعین سال گذشته حسن روح‌الامین و محمدعلی نادری با حضور در بام کربلای معلی به اجرای ۱۳ اثر نقاشی پرداختند. قرار بود این دو نقاش تاسحرگاه اربعین نقش خود را بر بوم بکشند و در آن روز از آن رونمایی کنند.

این دیوارنگاره یکی از نقاشی‌های حسن روح‌الامین با عنوان «در مصاف» است و با شعار «پشت به پشت و صف شکن اکیست حرف تن به تن» سال ۱۳۹۹ رونمایی شد.

مدرسه زندگی

این است کلید زندگی آرام و سرشار

اوسوس آناؤس سنکا- فیلسوف رواقی | در روزگار ما، فلسفه و مکتب رواقی‌گری گستره زیادی یافته است. در واقع به نوعی، آموزه‌های این مکتب مناسب عصر مدرنی دانسته می‌شود که در آن حرص و فوریّت و جاه‌طلبی و تمرکز بر ثروت و قدرت و شهرت، حرف اول را می‌زند. اینجاست که رواقی‌گری و رواقیون از دل تاریخ برمی‌خیزند تا دوباره گرد از آموزه‌های خود گرفته و ما را به یک زندگی متعادل و فضیلت‌محورانه و شاد رهنمون سازند. رواقی‌گرها بر ۴ اصل خرد عملی، اعتدال، عدالت و شجاعت برای رسیدن به یک زندگی ناب قائل‌اند.

سنکا، فیلسوف و مشاور و سیاستمدار رومی، از جمله بزرگان این مکتب بوده است. سنکا معتقد بود که برخی از چیزها در کنترل ماست و برخی نه؛ پس باید روی چیزهایی که کنترل داریم تمرکز بیشتری داشته باشیم و چیزهایی که کنترل نشدنی هستند را رها کنیم. سنکا نکته‌هایی برای یک زندگی آرام و فضیلت‌محورانه و شاد را با ما به اشتراک می‌گذارد.

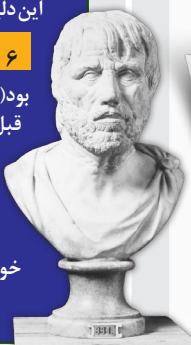
«برخی از چیزها تحت کنترل ما هستند و برخی نه. ارزش‌ها، فضاوت‌ها و رفتارهای ما، تحت کنترل ما هستند. بقیه چیزها خارج از کنترل ما هستند. پس ما باید چشم و توجه از دسته دوم کارها برگرفته و روی دسته اول تمرکز کنیم. این، کلید یک زندگی شاد است.

... از سوی دیگر شاید بپرسید چه چیزهایی برای یک زندگی شاد لازم است؟ من این ۴ فرمان که باید به‌خودمان مدام یادآوری کنیم را خاطر نشان می‌کنم: این فرمان‌ها می‌توانند ساختار فلسفی ما را برای یک زندگی شاد و به‌قاعده اصلاح کنند:

۱. نگاهی برابر و یکسان به مرگ و همچنین یک کمندی بخواهم داشت.
۲. من انسان ثروتمندی هستم اما به‌خودم می‌قبولام وقتی که ثروت داشته باشم، درست به اندازه وقتی که آن را نداشته‌ام، تحقیرش بخواهم کرد. بدین شکل وابسته به ثروت نخواهم بود.
۳. از سوی دیگر همه سرزمین‌های موجود در جهان را به‌گونه‌ای بخواهم نگریست که گویی متعلق به من هستند. همچنین سرزمین‌های متعلق به خود را به‌گونه‌ای بخواهم نگریست که گویی برای همه هستند.
۴. من قطعاً دانسته‌ام‌هایی دارم اما به خود تلقین می‌کنم و می‌آموزم که هر چه دارم، نه حریصانه احتکارش بخواهم کرد و نه بی‌رو حیف و میل بخواهم کرد.
۵. من کارهایم را به‌خاطر افسکار همگان و افکار عمومی انجام نخواهم داد. پس به چه دلیل کارهایم را انجام بخواهم داد؟ به‌دلیل وجدان خود. من به این دلیل حاضریم هر کاری بکنم.

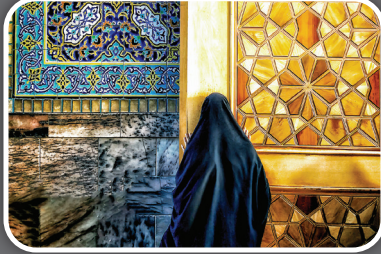
۶. با دوستانم موافق و هم‌سو خواهم بود. همچنین با دشمنانم ملایم و نرم‌خو خواهم بود (با دوستان مروت، با دشمنان مدارا). دشمنانم را قبل از اینکه بخواهند، عفو خواهم کرد.

۷. روزی طبیعت و عقل به من دستور خواهند داد که نفس کشیدن و زندگی را ترک کنم. پس در آن هنگامه، از این زندگی دست بخواهم شست؛ درحالی‌که همگان خواهند دانست که من عاشق وجدان خوب و کارهای خوب بودم.»

عکس خانه

در آستانه نور

در آستانه، جایی میان شکوه هنر اسلامی و خلوت و نیش، زنی ایستاده است پوشیده در سیاهی معنادر چادرش که همچون قابی، بر این منظره غنی از رنگ و نور تأکید می‌کند. تصویر، یک تقابل و عین حال، یک پیوند عمیق را به نمایش می‌گذارد. در یک سو، کاشی‌کاری‌های لاجوردی و فیروزه‌ای، با نقوش پیچیده اسلیمی، حکایت از تاریخ، هنر و معنویت ریشه‌دار دارد؛ جهانی پر از رنگ و جزئیات که نگاه را به‌سوی آسمان می‌کشاند. در سوی دیگر، درهای چوبی با گره‌چینی‌های هندسی و رنگ گرم و طلایی، آغوش امن و نورانی حریم امن الهی را نوید می‌دهند.

زن، در این میانه، نماد زائری است که در نقطه اتصال دو دنیا قرار گرفته: دنیای بیرون با سنگ‌های مرمرین و سردش و دنیای درون که گرم و پذیراست. او در حال گذار است؛ گذار از کثرت به وحدت، از هیاهوی بیرون به آرامش درون. دست‌تاشی که بر چهار چوب در قرار گرفته و قامتش که رو به‌سوی نور دارد، حالتی از تمنا، احترام و اشتیاق را تداعی می‌کند. این قاب، بیش از یک عکس، یک مکاشفه بصری است؛ روایتی از لحظه ورود به ساخت قدس، جایی که هنر معماری و اوج بندگی در هم می‌آمیزند و صحنه‌ای جاودان خلق می‌کنند. این عکس، به زیبایی نشان می‌دهد که چگونه هر فرد در خلوت خود، با تمام وجود به‌سوی نور و معنویت گام برمی‌دارد.